

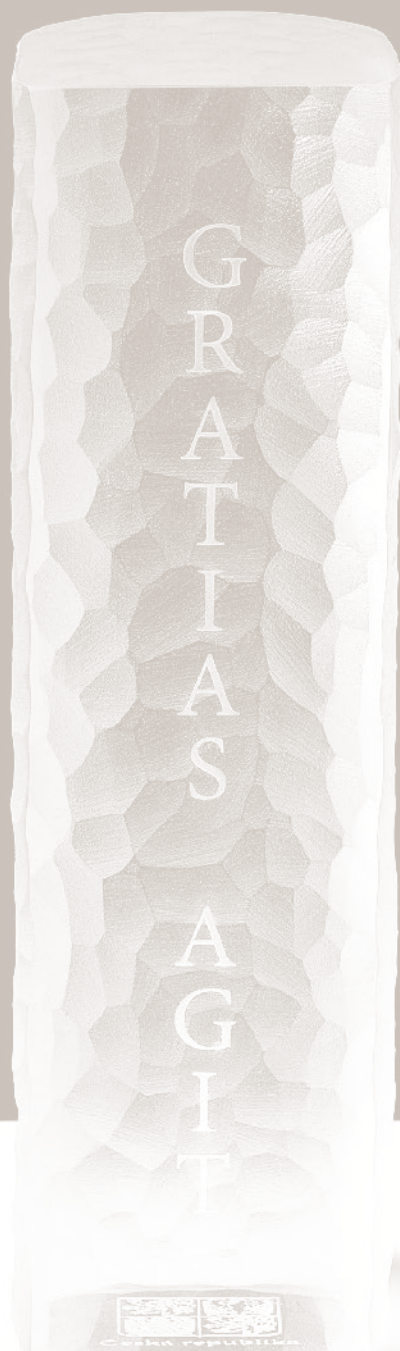

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

**GRATIAS
AGIT
MMXXIV**

CENA MINISTERSTVA
ZAHRA NIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

SEZNAM LAUREÁTŮ
LIST OF LAUREATES

JANA BERANOVÁ
NIZOZEMSKO / THE NETHERLANDS

JANA FISCHEROVÁ
IRSKO / IRELAND

HELENA LEHEČKOVÁ
FINSKO / FINLAND

JACQUES RUPNIK
FRANCIE / FRANCE

GABRIEL C. SALVIA
ARGENTINA

GEORGE EDWARD SCOTT
VELKÁ BRITÁNIE / UNITED KINGDOM

MICHAEL PAUL SENG
USA

ALEXANDER SPEISER
IZRAEL / ISRAEL

EVA URBANOVÁ
ČESKO / CZECHIA

HERBERT WERNER
NĚMECKJO / GERMANY

SLOVÁCKÝ KRÚŽEK A SKALIČANÉ
SLOVENSKO / SLOVAKIA

**TOKIJSKÁ UNIVERZITA
MEZINÁRODNÍCH STUDIÍ**
JAPONSKO / JAPAN

JANA BERANOVÁ

BÁSNÍŘKA, PŘEKLADATELKA, AKTIVISTKA ZA SVOBODU
PROJEVU A SVOBODU UMĚLECKÉHO VYJÁDRĚNÍ
/ POETESS, TRANSLATOR, FREEDOM OF SPEECH AND FREEDOM
OF ARTISTIC EXPRESSION ACTIVIST

NIZOZEMSKO
/ THE NETHERLANDS

Rodačka z Plzně Jana Beranová koncem roku 1948 utekla se svými rodiči z Československa a přes uprchlické tábory se nakonec dostala začátkem padesátých let do Nizozemska. Vystudovala ekonomii, pracovala v obchodní komoře a na ministerstvu vnitra, ale později se přeorientovala na literaturu. Jako dcera emigrantů nikdy neztratila kontakt s českou kulturou. Do nizozemštiny přeložila díla Milana Kundery, Jaroslava Seiferta, Miroslava Holuba a dalších českých autorů. Do nizozemštiny přeložila i několik oper Leoše Janáčka (*Věc Makropulos* a *Její pastorkyňa*), které byly velmi úspěšně nastudovány nizozemskou národní operou. Zásadní je její více než čtyřicetiletá spolupráce s literárním festivalem Poetry International v Rotterdamu, kde uvedla řadu českých básníků.

V roce 2005 jí byla udělena stříbrná pamětní medaile Jana Masaryka. Je členkou výboru PEN klubu a angažuje se ve výboru pro uvězněné spisovatele. V letech 2009 a 2010 byla Jana Beranová „městskou básnířkou“ Rotterdamu. Jejím úkolem bylo zaznamenávat významné události ve městě prostřednictvím veršů. Zvláštní projekt tvořila „Báseň měsíce“, která se každý měsíc objevovala na důležitých místech po městě. Díky této iniciativě se obyvatelé Rotterdamu mohli seznámit s verši Jaroslava Seiferta nebo Miroslava Holuba. Dalším příkladem jejího stále trvajícího blízkého pouta s českou kulturou je i zeď domu s úryvkem z její autobiografické básně *Zonder bagage* (*Bez zavazadel*), která byla odhalena 22. března 2014 v bezprostřední blízkosti sochy Jana Amose Komenského v Naardenu.

Jana Beranová soustavně podporuje spisovatele, kteří byli a jsou pronásledováni z politických důvodů či jinak perzekuováni. Mnohokrát vystoupila jménem nizozemské Amnesty International, která použila jeden z jejích veršů jako motto jedné ze svých kampaní. V roce 1978 vydala antologii českých protestních karikatur, písní a básní z období bezprostředně po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968 (*Abel en Kain waren ook broers* (Abel a Kain také byli bratři)). Jana Beranová napsala mj. básnickou sbírku věnovanou Janu Palachovi.

Poselství svobody spisovatelů chce Beranová šířit i po své smrti. Svůj dům v rotterdamské čtvrti Provenierswijk odkáže nadaci Verhalenhuis Belvédère. Dům by se na přání Jany Beranové měl stát muzeem a také místem pro pronásledované spisovatele. Od roku 2019 je nizozemskou nadací Woordnacht udělována Cena Jany Beranové (Jana Beranováprijs). Je určena pro nizozemsky píšící autory/ky, pro které je umělecká svoboda a integrita zásadní. V roce 2022 na počest 90. narozenin Jany Beranové natočila režisérka Laura Stek dokument o jejím životě s názvem „Vluchtval“ (Vlný pád). Snímek měl světovou premiéru v lednu 2023 na Mezinárodním filmovém festivalu IFFR v Rotterdamu.

Jana Beranová, a Pilsen native, fled Czechoslovakia with her parents at the end of 1948. After spending time in refugee camps, she eventually settled in the Netherlands in the early 1950s. She studied economics, worked at the Chamber of Commerce and at the Ministry of the Interior but later gradually switched to literature. As a daughter of emigrants, she has never lost touch with Czech culture. She translated into Dutch the works of Milan Kundera, Jaroslav Seifert, Miroslav Holub, and other Czech authors, as well as several operas by Leoš Janáček (*The Makropulos Affairs*, *Jenůfa*) which were staged with great success by the Dutch National Opera. She is also largely credited for her presentation of a number of Czech poets at the Poetry International Festival Rotterdam with which she has collaborated for over forty years.

In 2005, Jana Beranová was awarded the commemorative Silver Medal of Jan Masaryk for promoting good name of the Czech Republic abroad. She is a member of the PEN Club Committee and is involved in PEN's Writers in Prison Committee. In 2009–2010, she served as City Poet of Rotterdam tasked to document in poems important events occurring in the city and to select Poems of the Month appearing at the city's frequented spots. Through this initiative, she brought the verses of Jaroslav Seifert and Miroslav Holub to the citizens of Rotterdam. Her close ties with Czech culture remain everlasting as is evidenced by a fragment of her autobiographical poem *Zonder bagage* (*With No Baggage*), which was unveiled on 22 March 2014 on a wall of the building located nearby the statue of Jan Amos Comenius in Naarden.

Jana Beranová offers continuous support to writers persecuted for political reasons or otherwise. She has spoken up numerous times on behalf of the Dutch Section of Amnesty International which used one of her verses as a slogan for one of the Amnesty International's campaigns. In 1978, she published the anthology of Czech protest cartoons, songs, and poems produced shortly after the Warsaw Pact invasion of Czechoslovakia in 1968 titled *Abel en Kain waren ook broers* (Abel and Cain were also brothers). She is also the author of a collection of poems dedicated to Jan Palach.

Jana Beranová wishes that her legacy of freedom for writers continue after her passing. Her house in the Provenierswijk district of Rotterdam, which she has bequeathed to the Verhalenhuis Belvédère Foundation, will serve both as a museum and as a shelter for prosecuted writers. She is also a patron of the Jana Beranová Award (Jana Beranováprijs), which has been presented since 2019 by the Dutch Woordnacht Foundation to Dutch-language authors to whom artistic freedom and integrity is paramount. In 2022, in honour of Jana Beranová's 90th birthday, director Laura Stek made a film documentary about Jana Beranová's life called „Vluchtval“ (Free Fall) which was screened at the world premiere in January 2023 at the International Film Festival IFFR in Rotterdam.

JANA FISCHEROVÁ

VYSOKOŠKOLSKÁ PEDAGOŽKA, PROPAGÁTORKA
ČESKÉHO JAZYKA, KULTURY A DĚJIN V IRSKU
/ UNIVERSITY LECTURER, PROMOTER OF CZECH
LANGUAGE, CULTURE, AND HISTORY IN IRELAND

IRSKO
/ IRELAND

Jana Fischerová se po ukončení studia na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde získala dva magisterské tituly v oborech česká a anglická filologie, přestěhovala v roce 2002 do Irsku kvůli doktorskému studiu na University College Dublin, které v roce 2010 úspěšně ukončila. Ve své komparativní dizertační práci se zabývala knižní cenzurou v samostatném Irsku a komunistickém Československu.

Již během studií se začala věnovat výuce. Nejprve na University College Dublin a od roku 2005 rovněž na Trinity College Dublin, kde se nachází jediná slovanská katedra na irském ostrově. Jelikož zde není bohemistika samostatným oborem, vytvořila Dr. Fischerová soubor večerních kurzů českého jazyka a literatury, které jsou nabízeny jak studentům univerzity, tak širší veřejnosti. Rozšiřování a modernizaci kurzů se dlouhodobě a soustavně věnuje, přestože vedení tohoto programu je nad rámec její pracovní činnosti v pozici odborného asistenta.

Od roku 2014 začala spolupracovat s Centrem literárního a kulturního překladu při Trinity College Dublin, kde organizuje veřejné semináře s českými a irskými autory a překladateli. Téma besed se postupně od roku 2016 rozšířila na další české osobnosti a významné historické události, jako např. T. G. Masaryk, Václav Havel nebo Sametová revoluce.

Propagace českého jazyka, kultury a dějin se stala Dr. Fischerové koníčkem i posláním. V roce 2021 začala rovněž spolupracovat s Českou školou Dublin, v dnešní době jediným existujícím krajanským sdružením v Irsku, pro kterou sestavila a vyučuje kurz českého jazyka a literatury pro středoškoláky, kteří se v Irsku chystají složit maturitní zkoušku z češtiny. Dlouhodobě spolupracuje při organizování akcí s Velvyslanectvím České republiky v Dublinu a její vitální aktivita výrazně přispívá ke zviditelnění české kultury a jazyka v Irsku.

Jana Fischerová moved to Ireland in 2002 to pursue doctoral studies at University College Dublin (completed in 2010), after graduating from Palacký University in Olomouc where she earned two master's degrees in Czech and English Philology. Her comparative dissertation examined book censorship in independent Ireland and communist Czechoslovakia.

Jana Fischerová began her teaching career during the studies at University College Dublin. In 2005, she went on to lecture at Trinity College Dublin, home to the only Department of Slavonic Studies in the country. With Czech Studies unavailable as an individual field of study at this institution, Jana Fischerová has organised a set of evening courses on Czech language and literature offered to university students as well as to the general public. She has long and consistently worked to expand and modernise the courses, although the running of this programme is beyond the scope of her work as an adjunct assistant professor.

In 2014, Jana Fischerová began to cooperate with the Trinity Centre for Literary and Cultural Translation, Trinity College Dublin where she has been organising public workshops with Czech and Irish authors and translators. Since 2016, these meetings have gradually expanded to include talks on other Czech personalities, such as T.G. Masaryk and Václav Havel, and significant historical events, including the Velvet Revolution.

Promotion of Czech language, culture, and history has become Jana Fischerová's pastime as well as mission. In 2021, she started working for Czech School Dublin, currently the only existing compatriot association in Ireland. At Czech School Dublin, she has prepared and teaches a course on Czech language and literature designed for secondary school students who wish to sit Maturita exam (A level) in Czech in Ireland. She has long been cooperating with the Embassy of the Czech Republic in Dublin in organising events, with her vivacious activity contributing significantly to increasing the visibility of Czech culture and language in Ireland.

HELENA LEHEČKOVÁ

FILOLOŽKA, NEUROLINGVISTKA, PEDAGOŽKA, AUTORKA KNIH A PŘEKLADATELKA
/ PHILOLOGIST, NEUROLINGUIST, LECTURER, WRITER, TRANSLATOR

FINSKO
/ FINLAND

Helena Lehečková vystudovala na Filozofické fakultě UK obory český jazyk a literatura, ugrofinistika, anglistika, obecná lingvistika (1970–1975). Následně působila na FF UK Praha na Katedře obecné lingvistiky a fonetiky jako odborná asistentka. Od roku 1986 pracovala na Helsinské univerzitě, od roku 1995 pak jako docentka české filologie, převážně na Katedře slovanských studií a baltských jazyků a literatury. Vyučovala všechny lingvistické disciplíny od fonetiky přes gramatiku a stylistiku až po překladatelství a českou jazykovědu. Je úřední překladatelkou z finštiny do češtiny a tlumočila u řady česko-finských jednání na nejvyšší úrovni. Spolupracovala s univerzitami v Praze, Brně a Olomouci, kde zprostředkovávala finským studentům stáže. Vybudovala na Helsinské univerzitě studijní obor český jazyk a kultura, který patří k nejúspěšnějším mezi tzv. malými jazyky a který je dnes možné studovat i jako hlavní obor. Vyučila češtinu stovky finských studentů a významně přispěla k jejich pozitivnímu vztahu k Česku a české kultuře.

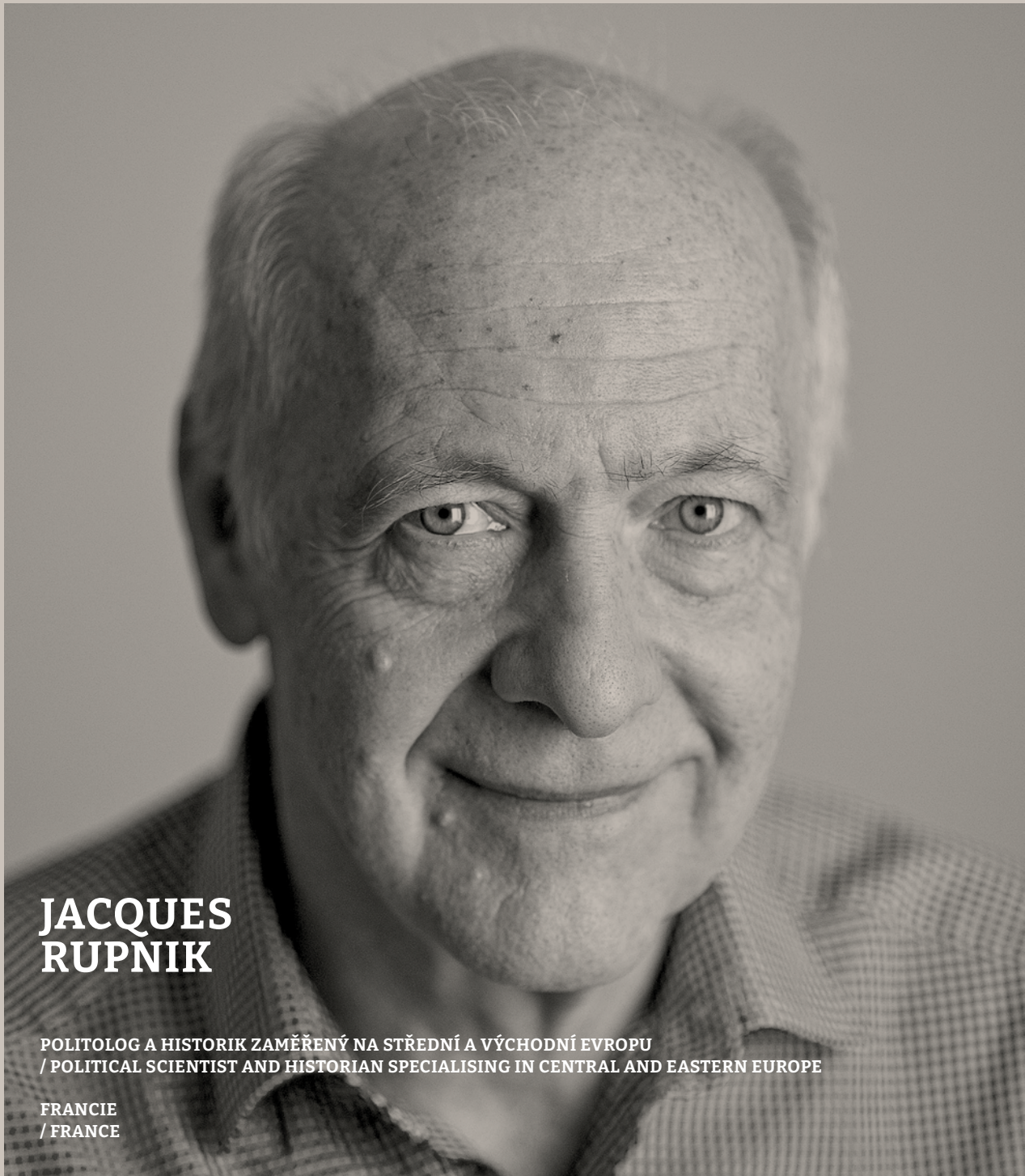
V rámci své výzkumné činnosti se zaměřovala na český jazyk a českou kulturu. Je autorkou desítek publikací z oboru bohemistiky, je uznávanou lingvistkou, která přinesla češtinu do mezinárodních výzkumných projektů v oboru afáziologie (zkoumá poruchy řeči v důsledku poškození mozku) a uvedla do české jazykovědy novou mezioborovou disciplínu – neurolingvistiku (vědní obor studující vztah jazyka a mozku). Publikovala v prestižních odborných časopisech a účastnila se řady mezinárodních výzkumných projektů. Je členkou prestižních vědeckých organizací (např. Academy of Aphasia od 2000) a řady finských a českých odborných sdružení (např. Finská literární společnost od 1997; Finská učená společnost od 2010). Je zástupkyní Finska v Mezinárodním komitétu slavistů. Finské ministerstvo školství ji zařadilo jako členku expertní Komise pro zkoušky z českého jazyka.

Vedle vědecké a pedagogické práce doc. Lehečková dlouhodobě podněcuje zájem o český jazyk a kulturu. Je autorkou první učebnice češtiny pro finsky a švédsky mluvící Finy (*Tšekkiä suomalaisille*, 1989, 1995 a *Grundkurs i tjeckiska*, 1991). Ve spolupráci se zastupitelským úřadem zorganizovala ve Finsku řadu návštěv a vystoupení českých odborníků z oblasti českého umění a kultury. Od roku 2003 spolupracuje s Finskou národní operou, kde působí jako jazyková poradkyně a školitelka při inscenování českých oper v češtině. Vyučuje českou fonetiku na Sibeliově hudební akademii. Překládá finskou literaturu do češtiny a českou literaturu do finštiny (např. divadelní hru Václava Havla *Odcházení*). Je autorkou několika knih pro děti a mládež (např. *Čertice Trucajda*, *Meluzína Severýna* nebo *Žárlivý rytíř a tichá nevěsta*). S finskými studenty češtiny přeložila do finštiny svou knihu *K čertu!*.

Helena Lehečková is a graduate of Charles University, Faculty of Arts, where she studied Czech Language and Literature, Finno-Ugric Studies, English, and General Linguistics (1970–1975). She went on to work at the Department of General Linguistics and Phonetics as an Adjunct Assistant Professor. In 1986, she joined the University of Helsinki where she has worked since 1995 as an Associate Professor of Czech Philology primarily at the Department of Slavic Studies and Baltic Languages and Literature. She teaches all linguistic disciplines from phonetics to grammar, stylistics, translation, and Czech linguistics. She is an official translator from Finnish into Czech and has interpreted for Czech and Finnish officials at many high-level meetings. She has collaborated with universities in Prague, Brno, and Olomouc, facilitating international exchange programmes for Finnish students. At the University of Helsinki, she has developed a course on Czech Language and Culture which ranks among the top minor language diploma programmes and is offered also as a major. She has taught Czech language to hundreds of Finnish students and contributed significantly to their positive attitude towards Czechia and Czech culture.

In her research activities, Helena Lehečková has focused on the Czech language and Czech culture. She is the author of dozens of publications in the field of Czech studies. She is also a prominent linguist who has promoted Czech language in international research projects related to aphasia (a language impairment caused by brain damage) and introduced neurolinguistics (a new interdisciplinary discipline studying the relationship between language and the brain) to Czech linguistics. She has published in prestigious journals, participated in numerous international research projects, and served as a member of prestigious scientific organisations (such as Academy of Aphasia, since 2000) and many Finnish and Czech professional associations (including Finnish Literary Society, since 1997; and Finnish Learned Society, since 2010). She is Finland's representative to the International Committee of Slavists and a member of the Expert Commission for Czech Language Examinations appointed by the Finnish Ministry of Education.

In addition to her scientific and educational activities, Helena Lehečková continuously sparks interest in Czech language and culture. She is the author of the first Czech language textbook for Finnish- and Swedish-speaking Finns (*Tšekkiä suomalaisille*, 1989, 1995, and *Grundkurs i tjeckiska*, 1991) and has cooperated with the Czech Embassy in the organisation of many visits and performances of Czech artists and cultural practitioners and experts in Finland. She has been a Czech language consultant to the Finnish National Opera since 2003, teaches Czech phonetics at the Sibelius Music Academy, and translates Finnish literature into Czech and Czech literature into Finnish (including Václav Havel's play *Leaving*). She is the author of several books for children and young adults, such as *Trucajda the Little Devil*, *The Queen of Northern Winds*, or *A Jealous Knight and a Silent Bride*. Together with her Finnish students of Czech, she translated her book *To the Devil!* into Finnish.

JACQUES RUPNIK

POLITOLOG A HISTORIK ZAMĚŘENÝ NA STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPU
/ POLITICAL SCIENTIST AND HISTORIAN SPECIALISING IN CENTRAL AND EASTERN EUROPE

FRANCIE
/ FRANCE

Jacques Rupnik se narodil francouzské matce a slovinskému otci v Praze, kde žil až do svých 15 let. Vystudoval historii a politologii na Sorbonně v Paříži a na Harvardově univerzitě v USA. Doktorát z historie získal na Fakultě historie mezinárodních vztahů na Univerzitě Paříž 1 (1978). Je absolventem Institutu orientálních jazyků (Inalco) v Paříži.

V letech 1974–1975 byl výzkumným pracovníkem Ruského výzkumného centra na Harvardově univerzitě, v letech 1977–1982 pracoval jako odborník na východní Evropu pro BBC World Service v Londýně. Po roce 1977 začal také spolupracovat s Pavlem Tigridem a časopisem *Svědectví*. Od roku 1982 působil jako profesor na Institutu politických studií v Paříži.

V letech 1990–1992 pracoval jako poradce prezidenta Václava Havla. V letech 1995–1996 zastával funkci výkonného ředitele Mezinárodní komise pro Balkán při *Carnegie Endowment for International Peace*. V letech 1999–2000 byl členem Nezávislé mezinárodní komise pro Kosovo. V současnosti je emeritním profesorem a ředitelem výzkumu v Centre d'études et de recherches internationales, Sciences Po v Paříži, hostujícím profesorem na College of Europe v Bruggách (Belgie) a čestným hostujícím profesorem evropských studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Spolupracuje též s Ostravskou univerzitou. Od roku 2002 je nositelem Řádu Tomáše Garrigua Masaryka. Stal se také zahraničním členem Učené společnosti České republiky, která sdružuje významné vědce všech vědních oborů.

Jacques Rupnik se aktivně účastní velkého počtu politických, vědeckých a uměleckých stání České ambasády a Českého centra v Paříži a ve Francii. Vždy přináší do debat svoji obrovskou erudici a schopnost kontextuálního propojení momentální situace s historicko-politickým děním minulosti. Dále jeho texty, které vychází nejen ve vědecké sféře, ale také v denním tisku, se často stávají referencí pro jiné, francouzské a české komentátory, kteří je citují. Rupnikova znalost českých a francouzských realit značně napomáhá v komunikaci v diplomatických sférách, obzvlášť francouzských, pro které je Jacques Rupnik jasným příkladem solidní analýzy a tedy věrohodnosti.

Jacques Rupnik was born to a French mother and Slovenian father in Prague, where he lived until the age of 15. He studied History and Political Science at Sorbonne University, Paris, and at Harvard University, USA. He received his doctorate in History from the Faculty of History of International Relations, University of Paris 1 (1978). He is a graduate of the Institute of Oriental Languages (Inalco) in Paris.

In 1974–1975, he was a Research Associate at the Russian Research Center, Harvard University, in 1977–1982, he worked as an Eastern Europe Analyst for the BBC World Service in London, and in 1982, he became a Research Professor at CERI, Sciences Po in Paris. After 1977, he also began to collaborate with Pavel Tigrid and the magazine *Svědectví* (*Testimony*).

In 1990–1992, Jacques Rupnik was an advisor to President Václav Havel. In 1995–1996, he served as Executive Director of the International Commission for the Balkans at *Carnegie Endowment for International Peace* and he was a member of the Independent International Commission on Kosovo (1999–2000). Today, Jacques Rupnik is a Research Professor Emeritus and Research Director at the Centre for International Studies (CERI), Sciences Po in Paris, a Visiting Professor at the College of Europe in Bruges, and an Honorary Visiting Professor at Charles University in Prague. He also collaborates with the University of Ostrava. In 2022, he received the Order of Tomáš Garrigue Masaryk and he is a foreign member of the Learned Society of the Czech Republic which brings together prominent scientists from all disciplines of science.

Jacques Rupnik takes an active part in a number of political, scientific, and cultural events in France held by the Embassy of the Czech Republic and the Czech House in Paris. He always enriches the debates with his immense erudition and ability to link the current situation with the historical and political events of the past. His texts, published in academic journals as well as in the daily press, are often quoted and referenced by other French and Czech observers and commentators. Rupnik's knowledge of Czech and French environment considerably facilitates communication in diplomatic circles, especially in France, where Jacques Rupnik is trusted and valued as a respectable and credible analyst.

A black and white portrait of Gabriel C. Salvia, a middle-aged man with grey hair, wearing glasses and a light-colored suit jacket over a button-down shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is slightly blurred, showing what appears to be a world map.

GABRIEL C. SALVIA

PŘEDSEDA ARGENTINSKÉ NEZISKOVÉ ORGANIZACE CADAL, LIDSKOPRÁVNÍ AKTIVISTA
/ GENERAL DIRECTOR OF CADAL, HUMAN RIGHTS ACTIVIST

ARGENTINA

Gabriel C. Salvia je známý mezinárodní lidskoprávní aktivista. Od roku 1992 se angažuje ve vedení organizací občanské společnosti a je zakládajícím členem a generálním ředitelem CADAL (Centro para la Apertura y el Desarrollo de América Latina) – nezávislé neziskové organizace se sídlem v Buenos Aires, registrované jako organizace občanské společnosti u OAS. Jejím posláním je prosazovat mezinárodní demokratickou solidaritu a lidská práva.

Při své činnosti úzce spolupracuje s českými organizacemi a institucemi (*Velvyslanectví ČR, Člověk v tísni, Knihovna Václava Havla*). V rámci projektů CADAL Salvia inicioval vznik Institutu Václava Havla s cílem udržovat živý odkaz Václava Havla a vzdělávat o lidských právech, demokracii, mezinárodní demokratické solidaritě, paměti totalit 20. století a boji proti antisemitismu. Jen za poslední rok spolupracoval s Velvyslanectvím České republiky v Buenos Aires na organizaci lidskoprávního večera na podporu demokracie na Kubě, na fotografické výstavě o Václavu Havlovi v Argentině i v Paraguayi, na organizaci lidskoprávní snídani v Paraguayi či na přípravě letošního Programu Goodbye Lenin. Velvyslanectví České republiky v Buenos Aires mu zprostředkovalo rovněž kontakt s Velvyslanectvím České republiky v Mexiku pro organizaci dalších lidskoprávních akcí.

Několikrát se účastnil Fóra 2000 v Praze. Mezi aktivitami, které sám organizuje, je třeba zmínit každoroční Program Goodbye Lenin (od roku 2011), každoroční Vzpomínkový den na oběti totalitních režimů, udělení Ceny Graciely Fernández Meijide za obranu lidských práv ad. Rovněž organizoval výstavy o Václavu Havlovi a publikoval knihy zaměřené na problematiku obrany lidských práv. Z jeho iniciativy byly publikovány také texty a knihy věnované osobnostem českých dějin, jako je Václav Havel či Milada Horáková. Rovněž se věnuje podpoře demokratických hnutí v sousedních zemích Latinské Ameriky či Kuby.

Gabriel C. Salvia is a well-known international human rights activist. He has been involved in the management of civil society organisations since 1992 and is a founding member and General Director of CADAL (Centro para la Apertura y el Desarrollo de América Latina) – an independent non-governmental organisation seated in Buenos Aires and registered as a civil society organisation with the Organization of American States. Its mission is to promote international democratic solidarity and human rights.

Gabriel C. Salvia closely cooperates with Czech organisations and institutions (*Embassy of the Czech Republic, People in Need, Václav Havel Library Foundation*). As one of Cadal's projects, Salvia initiated foundation of the Václav Havel Institute to preserve the legacy of Václav Havel and to raise awareness about human rights, democracy, international democratic solidarity, memory of 20th century totalitarianism, and the fight against anti-Semitism. During the last year alone, he and the Embassy of the Czech Republic in Buenos Aires co-organised a human rights event in support of democracy in Cuba, a photographic exhibition in Argentina and Paraguay dedicated to Václav Havel, and a breakfast with a debate on human rights in Paraguay. He also partook in the preparation of this year's Goodbye Lenin Programme. At present, Gabriel C. Salvia maintains contact with the Embassy of the Czech Republic in Mexico, facilitated by the Embassy of the Czech Republic in Buenos Aires, with the aim to organise further human rights events.

Gabriel C. Salvia has attended the Forum 2000 conference several times and he organises many events himself including the annual Goodbye Lenin Programme (since 2011), annual Remembrance Day to commemorate the victims of totalitarianism, and Graciela Fernández Meijide Awards presented to human rights defenders. He has also organised exhibitions dedicated to Václav Havel, published books on human rights, and initiated the publication of texts and books devoted to personalities of Czech history such as Václav Havel and Milada Horáková. He has also been involved in supporting democratic movements in neighbouring countries in Latin America and Cuba.

A black and white portrait of George Edward Scott, an elderly man with short, light-colored hair, wearing a dark suit, white shirt, and dark tie. He is looking directly at the camera with a neutral expression.

GEORGE EDWARD SCOTT

HISTORIK A SPISOVATEL, PEČUJÍCÍ O ODKAZ
ČESKOSLOVENSKÝCH VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ
/ HISTORIAN AND WRITER, PROMOTER OF
CZECHOSLOVAK VETERANS LEGACY

VELKÁ BRITÁNIE
/ UNITED KINGDOM

George Edward Scott se narodil do rodiny československého válečného veterána, který byl po komunistickém převratu v roce 1948 nucen emigrovat do Spojeného království, i přes to si ale uchoval lásku k vlasti a stal se důležitou postavou československého exilu. George tak vyrůstal v atmosféře silného československého patriotismu a sám se stal klíčovou postavou krajských organizací pečujících o odkaz našich válečných veteránů. Díky zájmu o historii je dnes jedním z nejdůležitějších historiků věnujících se československým vojskům v Anglii během druhé světové války, přičemž o jejich odkaz pečuje jak akademicky, tak prakticky ve formě muzejních výstav a vzpomínkových akcí. Stal se prvním britským skautem, který dosáhl na nejvyšší britskou skautskou úroveň „Queen’s Scout“ se zkouškou z českého jazyka.

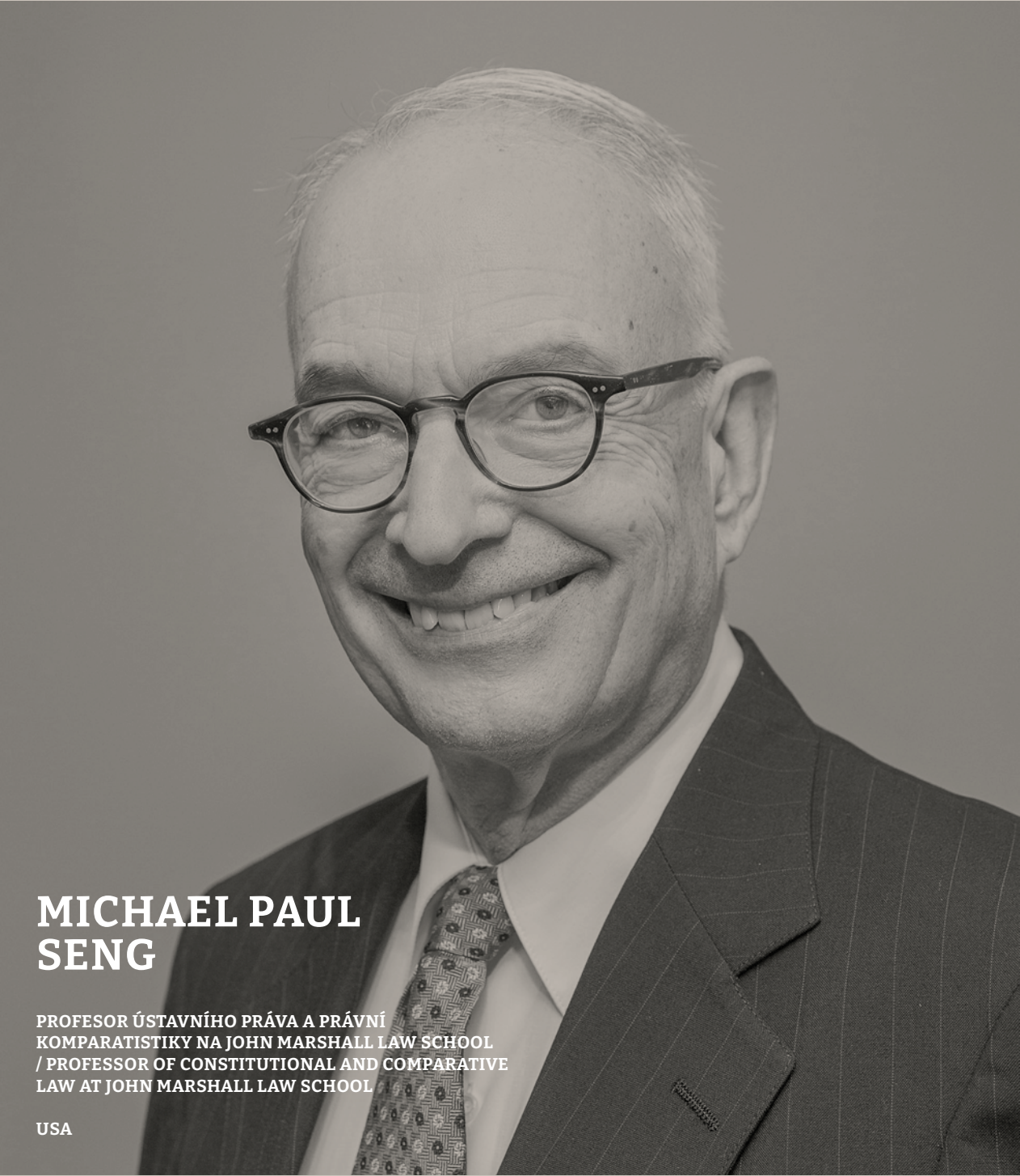
Byl u odhalení Československé památeční fontány v Leamington Spa v roce 1968 – jediného památníku s touto tematikou, který si financovala československá exilová komunita. Při této příležitosti se stal poprvé vlajkonošem standardy československých exilových vojsk a tuto funkci hrdě plnil až do letošního roku celých 56 let na většině vzpomínkových akcích, které se konají na území Velké Británie. V 80. letech se zasloužil o vytvoření civilní sekce československého vojenského hřbitova v Brookwoodu, který slouží jako ústřední vojenský hřbitov československých vojsk ve Spojeném království. Od té doby bylo v civilní sekci pohřbeno více než 150 veteránů, včetně jeho otce. Je čestným členem výboru sdružení Memorial Association for Free Czechoslovak Veterans (MAFCSV), které se stará o údržbu civilní části hřbitova a pořádá vzpomínkové akce spojené s odkazem československých exilových vojsk.

Vedle svého hlavního zaměstnání George Edward Scott zároveň dokončil doktorát z historie na University of West England, ve kterém se věnoval výzkumu československých vojsk v Británii a na Blízkém východě. Po desetiletí působí jako konzultant Imperial War Museum a podílel se také na několika jeho exhibicích. V roce 2021 vydal knihu „Plot 28: Tragedy and Triumph, Brookwood 1940–1955“, která detailně popsala neznámou historii československého vojenského hřbitova v Brookwoodu. Příběhy československých vojáků pravidelně představuje pomocí krátkých videí z autentických dobových filmových materiálů a zveřejňuje je na sociálních sítích MAFCSV. Vystupuje i jako expert nebo moderátor na veřejných debatách věnovaných druhé světové válce a roli československých vojsk v rámci studentského hnutí, které se zasloužilo o vznik Mezinárodního dne studentstva.

George Edward Scott was born into the family of a Czechoslovak war veteran who was forced to emigrate to the United Kingdom after the communist coup in 1948. Despite this fact, George’s father remained deeply attached to his homeland and became a significant personality of the Czechoslovak exile. George, then, grew up in the spirit of strong Czechoslovak patriotism, and he himself became a key figure in the compatriot organisations preserving the legacy of Czechoslovak war veterans. His interest in history has made him one of the leading historians of Czechoslovak troops in England during World War II. He cultivates their legacy in academia as well as practically by organising museum exhibitions and commemorative events. He became the first British Scout to reach the highest British Scout award – the “Queen’s Scout” with a Czech language exam.

He was present at the unveiling of the Czechoslovak Memorial Fountain in Leamington Spa in 1968 – the only memorial of this kind funded by the Czechoslovak exile community. On this occasion, he became the standard bearer of the Czechoslovak exiled troops for the first time, and he has proudly performed this role for 56 years at the majority of commemorative events held in the UK. In the 1980’s, he initiated the creation of the civilian section of the Czechoslovak Military Cemetery at Brookwood, which serves as the central military cemetery for Czechoslovak troops in the United Kingdom. It is a final resting place for more than 150 veterans, including his father. He is an honorary committee member of the Memorial Association for Free Czechoslovak Veterans (MAFCSV), which maintains the civilian section of the cemetery and organises commemorative events related to the legacy of the Czechoslovak troops in exile.

In addition to his regular job, George Edward Scott has also completed a PhD in History at the University of West England. His research was focused on Czechoslovak troops in Britain and the Middle East. George Edward Scott has been consultant to the Imperial War Museum for decades and has also participated in preparation of several of the museum’s exhibitions. In 2021, he published the book “Plot 28: Tragedy and Triumph, Brookwood 1940–1955” which detailed the unknown history of the Czechoslovak military cemetery at Brookwood. He regularly presents the stories of Czechoslovak soldiers in short videos taken from authentic film footage and posts them on the MAFCSV social media sites. He also appears as an expert or presenter in public debates dedicated to World War II and the role of Czechoslovak troops in the student movement that led to the creation of International Students’ Day.

A black and white portrait of Michael Paul Seng, an older man with glasses, smiling. He is wearing a dark suit, a white shirt, and a patterned tie. The background is a solid light gray.

MICHAEL PAUL SENG

PROFESOR ÚSTAVNÍHO PRÁVA A PRÁVNÍ
KOMPARATISTIKY NA JOHN MARSHALL LAW SCHOOL
/ PROFESSOR OF CONSTITUTIONAL AND COMPARATIVE
LAW AT JOHN MARSHALL LAW SCHOOL

USA

Profesor Michael Paul Seng, narozený v Lost Nation, Iowa, USA (matka měla české kořeny), je profesorem ústavního práva a právní komparatistiky na John Marshall Law School v rámci University of Illinois v Chicagu (UIC). Vede na univerzitě Český a slovenský institut, dlouhodobě organizuje a podporuje výměnu mezi českými a americkými studenty a vědeckými pracovníky, významně se zasloužil o rozvoj vztahů s právníkou obcí v České republice.

Michael Seng vystudoval práva na Univerzitě Notre Dame ve státě Indiana. Po absolutoriu působil u soudu a v advokátní kanceláři a v roce 1976 se stal vyučujícím na John Marshall Law School, kde působí dodnes.

O dění v Československu se zajímal již v osmdesátých letech a v roce 1993 organizoval návštěvu děkana právnické fakulty Masarykovy univerzity v Chicagu. Spolupráce mezi těmito školami byla následně za přispění profesora Senga rozšířena o VŠE, Právnickou fakultu UK a Metropolitní univerzitu. Český a slovenský institut na UIC uděluje pravidelná stipendia, která umožnila výměnu již několika desítek studentů (přibližně 1 – 2 ročně). Aktuálně se profesor Seng snaží napomoci zapojení studentů Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, která o možnost vysílání studentů na UIC také usiluje.

Profesor Seng působil v roce 1996 na Masarykově Univerzitě jako hostující profesor. Krátce poté rozšířil spolupráci i na profesionály v oblasti práva – v Chicagu jsou pořádány semináře pro české a slovenské advokáty a do Česka na studijní a přednáškové cesty vyrazí právníci z USA. V roce 2018 Masarykova Univerzita udělila prof. Sengovi titul *Doctor honoris causa*.

Michael Seng je aktivní i v Chicagské Bohemian Lawyer's Association, které také předsedal a od které obdržel ocenění za celoživotní dílo. Další ocenění za dlouhodobé působení v charitativní oblasti obdržel od Cechu katolických právníků. Prof. Michael Seng přispívá k šíření dobrého jména České republiky v zahraničí svou obětavou prací pro studenty, pedagogy, advokáty, soudce a další odborníky z USA i z Česka.

Michael Paul Seng, born in Lost Nation, Iowa, USA, is a Professor of Constitutional and Comparative Law at The John Marshall Law School, University of Illinois Chicago (UIC). At UIC, he has established and directs the Czech/Slovak Legal Institute, has long been arranging and promoting exchange programmes for Czech and U.S. students and scholars, and has been instrumental in developing relations with the legal community in the Czech Republic.

Michael Paul Seng received his law degree from the University of Notre Dame in Indiana. After graduating, he served as a judicial clerk and was in private practice. He has been teaching at the UIC John Marshall Law School since 1976.

Michael Paul Seng, whose mother was of Czech ancestry, was interested in events in Czechoslovakia as early as the 1980s. In 1993, he organised a visit of the Dean of the Masaryk University Faculty of Law to Chicago. This sparked a relationship between the two law schools and later transformed into cooperation with other Czech universities, including the Prague University of Economics and Business, Charles University Faculty of Law, and Metropolitan University Prague. Regular scholarships (approximately 1–2 per year) granted by the Czech/Slovak Legal Institute have enabled dozens of students to participate in the exchange programmes. Michael Paul Seng currently wishes to make these programmes available also to the students of Palacký University Faculty of Law interested in the study abroad option at UIC.

After serving as a visiting professor at Masaryk University in 1996, Michael Paul Seng started cooperating with legal professionals – each year, Chicago hosts seminars for Czech and Slovak lawyers while U.S. lawyers travel to Czechia for lectures and study trips. He is also active in the Bohemian Lawyers' Association of Chicago, which he used to chair and which awarded him a lifetime achievement award. He received the honorary title *Doctor Honoris Causa* from Masaryk University in 2018 and his continued charitable work has earned him a Lifetime Achievement Award from the Catholic Lawyers Guild. Through his dedicated work for students, lecturers, lawyers, judges, and other professionals from the USA and Czechia, Michael Paul Seng contributes to promoting good name of the Czech Republic abroad.

ALEXANDER SPEISER

PŘEŽIVŠÍ HOLOKAUSTU, PODNIKATEL V OBLASTI INFORMAČNÍCH A KOMUNIKAČNÍCH
TECHNOLOGIÍ, BÝVALÝ PŘEDSEDA IZRAELSKO-ČESKÉ OBCHODNÍ KOMORY
/ HOLOCAUST SURVIVOR, IT ENTREPRENEUR, FORMER PRESIDENT OF THE CZECH-ISRAELI
MUTUAL CHAMBER OF COMMERCE

IZRAEL
/ ISRAEL

Alexander (Alex) Speiser se narodil 12. října 1928 v Československu v jihoslovenském městě Nové Zámky v židovské, nábožensky založené rodině jako nejmladší ze tří synů. Má české státní občanství. V roce 1930 se rodina přestěhovala do Českého Těšína, kde otec pracoval jako obchodník. Po polském záboru Těšínska na podzim 1938 se rodina vrátila do Nových Zámek. Otec zařídil rodině falešné české dokumenty, pod nimiž žili do května 1944. V květnu 1944 byl Alexander spolu s rodiči odveden do ghetta v Nových Zámkách, odkud 16. června 1944 odjeli do Osvětimi. Alexander i jeho otec byli při vstupní selekci uznáni za práce schopné, matka byla zavražděna. Tehdy patnáctiletý Alexander se dostal do cikánského tábora spolu s 1200 dalšími mladšími chlapci, později tajně přešel do tábora, kde byl i jeho otec. Po pěti měsících v Osvětimi v říjnu 1944 oba prošli selekcí a odjeli do tábora v Dachau, odkud byli převezeni do tábora v nedalekém Allachu. Pracovali v továrně BMW jako úklidová četa, Alexander později sloužil rodině velitele tábora. 1. května 1945 se spolu s otcem dočkali osvobození tábora americkou armádou.

Po válce nastoupil v Českém Těšíně na gymnázium. Ačkoliv od roku 1949 žil již v Izraeli, perfektně ovládá český jazyk a zůstal se svou vlastí neustále v kontaktu. Po roce 1989 začal v Česku podnikat v oblasti informačních a komunikačních technologií. Následně se angažoval v obchodních česko – izraelských vztazích. Během devadesátých let předsedal Izraelsko-české obchodní komoře. V roce 2010 byl za šíření dobrého jména České republiky v Izraeli oceněn stříbrnou pamětní medailí Senátu ČR. I přes svůj vysoký věk je ve velmi častém kontaktu s Velvyslanectvím České republiky v Tel Avivu.

V letech 1950–1963 sloužil v izraelské armádě nejdříve jako pilot, později jako logistik. Na Technion univerzitě v Haifě dokončil postgraduální studium v oboru průmyslové inženýrství a management. Své znalosti dokázal zhodnotit a již v roce 1959 sestavil vůbec první počítačový systém pro armádu. Stal se tak uznávaným průkopníkem v programování vývojových systémů po celém světě. Po odchodu do civilu založil soukromou firmu v oblasti informačních a komunikačních technologií. Jeho zkušenosti a znalosti byly prostřednictvím jeho firmy následně aplikovány i v Česku, čímž významně přispěl k bilaterálnímu rozvoji hospodářských a obchodních vztahů v této oblasti.

Pan Speiser patří mezi aktivní propagátory osvěty přeživších a podílí se na vzpomínkových akcích připomínající oběti holokaustu. Jeho tragický životní příběh byl již několikrát v českých i izraelských publikacích a médiích podrobně zachycen. Speiserovo svědectví je dnes součástí sbírek vzpomínek pamětníků pod názvem Paměť národa.

Alexander (Alex) Speiser was born in Czechoslovakia, in the south Slovakian town of Nové Zámky, on 12 October 1928, the youngest of three sons from a family of practicing Jews. He is a Czech national. In 1930, his family moved to Český Těšín where his father worked as a salesman. Following the Polish annexation of Trans-Olza in autumn of 1938, the family returned to their hometown. Alexander's father arranged false Czech identification documents for them, which secured their life of freedom until May 1944 when Alexander and his parents were taken to the ghetto in Nové Zámky from where they were sent to Auschwitz on 16 June 1944. Both Alexander and his father were deemed fit for work during the initial selection but his mother was murdered. Alexander, who was 15 years old at the time, was sent to a gypsy camp along with 1,200 other younger boys but he later secretly moved to another camp to join his father. After five months in Auschwitz, they were both selected and left for Dachau in October 1944, and then transferred to the camp in nearby Allach. They worked in the BMW factory as a cleaning staff, and Alexander later worked as a servant to the family of the camp commander. On 1 May 1945, he and his father saw the liberation of the camp by the U.S. army.

After the war, he studied at the grammar school in Český Těšín. Although he has lived in Israel since 1949, he has a full command of the Czech language and has always remained in contact with his homeland. After 1989, he started an ICT business in Czechia and subsequently became involved in Czech-Israeli business relations. During the 1990 s, he was the President of the Czech-Israeli Mutual Chamber of Commerce. In 2010, he was awarded the Silver Commemorative Medal of the Czech Senate for promoting good name of the Czech Republic in Israel. Despite his age, he remains in close contact with the Embassy of the Czech Republic in Tel Aviv.

In 1950–1963, he served in the Israeli army, initially as a pilot and later as a logistics officer. As a graduate of the Israel Institute of Technology in Haifa and holder of a PhD degree in industrial engineering and management, he put his knowledge to good use when he built the first ever computer system for the army in 1959. In doing so, he became a respected pioneer in programming operative systems around the world. After leaving the military, he set up an ICT company through which he applied his experience and knowledge in Czechia. This significantly contributed to the bilateral development of economic and trade relations.

Alexander Speiser actively promotes the Holocaust survivor education and participates in commemorative events for Holocaust victims. The tragic circumstances in his life story have been covered in detail several times in Czech and Israeli publications and media. Speiser's testimony is now part of the collections of survivors' memories titled the Memory of the Nation.

EVA URBANOVÁ

VÝZNAMNÁ ČESKÁ SOPRANISTKA
/ RENOWNED CZECH SOPRANO

ČESKO
/ CZECHIA

Eva Urbanová patří k hvězdám pražského Národního divadla a sklízí ovace v zahraničí. K nejvýznamnějším trofejím Evy Urbanové patří Cena Thálie za Kostelničku v *Janáčkově Její pastorkyni* a americká cena Grammy za nahrávku *Celeste Aida: Famous Opera Arias* (Nebeská Aida: Slavné operní árie). V roce 2003 získala v Torontu ve spolupráci s Kanadskou operní společností cenu Dora Mavor Moore za vynikající operní představení, opět za ztvárnění Kostelničky. V roce 2003 byla Eva Urbanová jmenována Rytířem řádu umění a literatury Francie.

V Národním divadle se Eva Urbanová zhostila nastudování tak rozdílných partů jako je Alžběta (*Don Carlos*), Leonora (*Síla osudu*), Julie ve *Dvořákově Jakobínu*, Milada ve *Smetanově Daliboru*, Matka Míly v *Janáčkově Osudu*, stejně jako role, za kterou je ceněna především, Kostelničky v *Janáčkově Její pastorkyni*. Zhostila se skvělým způsobem také mezzosopránových rolí, a to rolí Amneris ve *Verdiho Aidě* a v roce 2010 se představila v roli Marfy Ignatěvny Kabanové v *Janáčkově Kátě Kabanové*, kterou v Národním divadle nastudoval světový režisér Robert Wilson. Další obrovskou výzvou pro výjimečný a skvostný soprán Evy Urbanové je *Turandot*, stejně jako Cizí kněžna v *Rusálce*, Donna Anna v *Donu Giovannim*, Ortruda v *Lohengrinu* (tou debutovala v roce 1998 na jevišti newyorské Metropolitní opery, kam se v letech následujících vracela jako Santuzza z Cavalleria Rusticana, Tosca, Cizí kněžna i *Turandot*).

Zpívala na galakoncertych v kanadském Torontu, ve španělské Valencii a Seville, stejně jako na Pražském jaru. Na švýcarském turné účinkovala ve *Verdiho Requiem*, v *Mozartově Requiem* pro změnu v Mnichově, v *Brittenově Válečném requiem* v londýnské Royal Albert Hall, v *Martinů Gilgamešovi* v Londýně a v *Janáčkově Glagolské mši* znovu v městě nad Temží a také v Torontu, Vídni a Aténách. Kromě vystupování v divadlech pravidelně vystupuje s operním recitálem jak s klavírním doprovodem, tak za doprovodu filharmonického orchestru. V posledních dvou letech spolupracuje s Moravským klavírním triem, se kterým vystupuje s operními áriemi, písněmi i svými oblíbenými skladbami z ostatních žánrových forem.

Mezi nejvýznamnější nahrávky Evy Urbanové na deskách patří *Smetanova Libuše* a *Dalibor*, *Janáčkova Šárka*, *Dvořákova Rusalka*, *Mahlerův Žalozpěv* a *Janáčkova Glagolská mše*. Světová premiéra nahrávky *Janáčkovy Šárky* s Pražským filharmonickým sborem a Českou filharmonií pod taktovkou sira Charlese Mackerrase byla nominována na cenu Grammy.

V roce 2017 jí byla, na návrh Senátu České republiky, udělena medaile Za zásluhy o stát v oblasti umění. Toto vyznamenání obdržela v roce, kdy oslavila výročí 30 let operní kariéry.

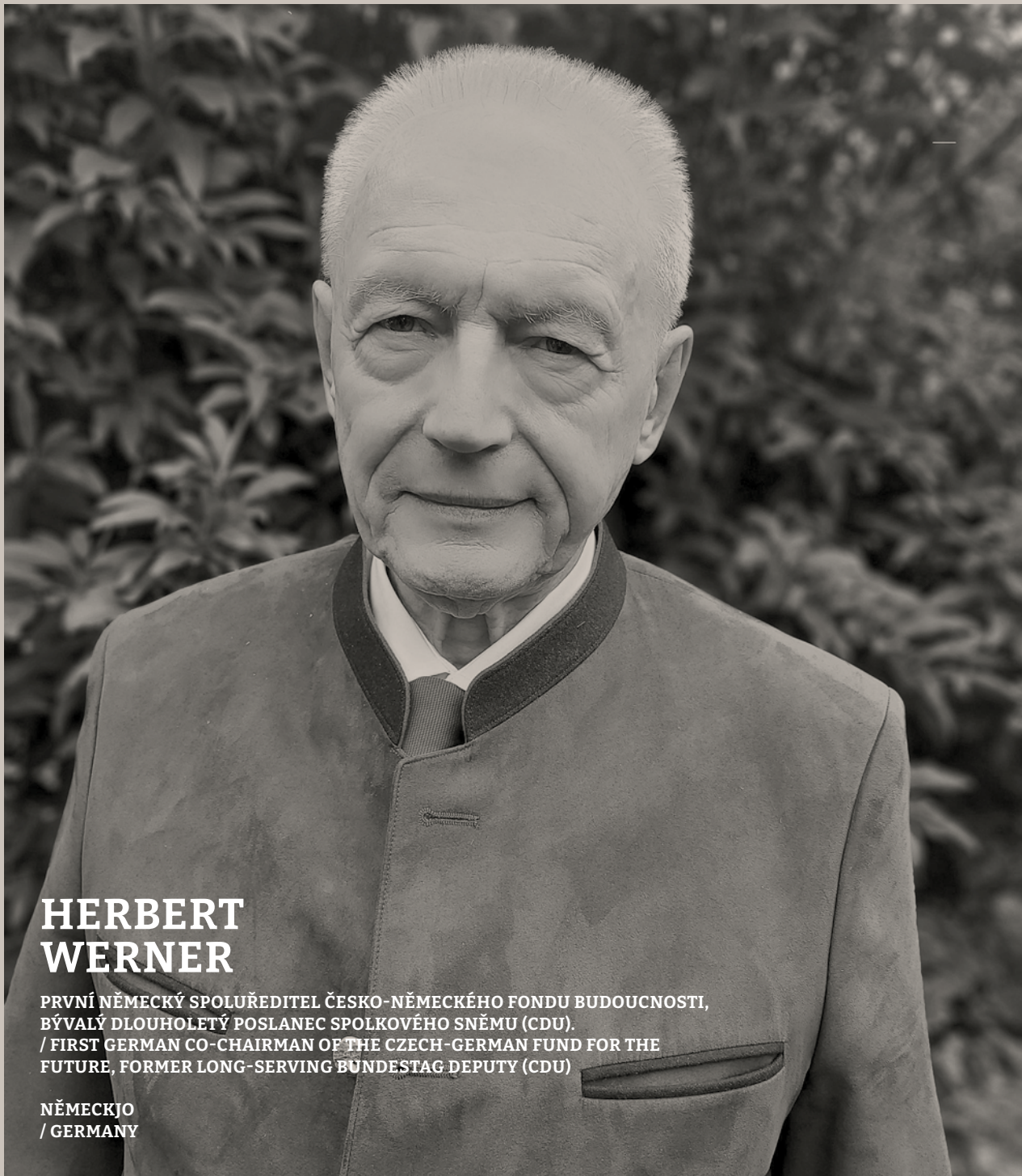
Eva Urbanová is one of the opera stars at the National Theatre in Prague and a widely acclaimed artist abroad. Her most prestigious accolades include a Czech Thalia Award for the role of Kostelnička in *Janáček's Jenůfa* and a Grammy Award for the album *Celeste Aida: Famous Opera Arias*. In 2003, she was awarded the Dora Mavor Moore Award for enacting Kostelnička in *Janáček's Jenůfa* staged by the Canadian Opera Company in Toronto and was named Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres by the French government.

Eva Urbanová has played a wide range of notable characters at the National Theatre: Elisabeth in *Don Carlos*, Leonora in *The Force of Destiny*, Juliet in Dvořák's *The Jacobin*, Milada in Smetana's *Dalibor*, Mother of Míla in Janáček's *Destiny*, as well as the role for which she has been acclaimed the most – Kostelnička in Janáček's *Jenůfa*. She has also excelled at mezzo-soprano parts, enacting, for instance, Amneris in *Verdi's Aida*, and in 2010, Marfa Ignatievna Kabanova in *Janáček's Katya Kabanova* staged at the National Theatre by world-known director Robert Wilson. Eva Urbanová's unique brilliant soprano rose with ease to other intriguing challenges such as *Turandot* as well as the Foreign Princess in *Rusalka*, Donna Anna in *Don Giovanni*, Ortrud in *Lohengrin* (in 1998 she made her debut with this role at the Metropolitan Opera in New York, where she returned in the following years as Santuzza from *Cavalleria Rusticana*, Tosca, The Foreign Princess and *Turandot*).

Eva Urbanová has performed at gala concerts in Toronto (Canada), Valencia and Seville (Spain), and at the Prague Spring Festival. She has toured Switzerland performing Verdi's Requiem and sang Mozart's Requiem in Munich, Britten's War Requiem at London's Royal Albert Hall, the Epic of Gilgamesh by Martinů in London, and Janáček's Glagolitic Mass in London, Toronto, Vienna, and Athens. In addition to performing in theatres, Eva Urbanová regularly gives opera recitals accompanied by the piano or by the philharmonic orchestra. In the last two years, she has collaborated with the Moravské klavírní trio (Moravian Piano Trio), performing operatic arias, songs, and other favourite pieces of different music genres.

Her extensive discography includes recordings of *Smetana's Libuše* and *Dalibor*, *Janáček's Šárka*, Dvořák's *Rusalka*, Mahler's *Das klagende Lied*, and *Janáček's Glagolitic Mass*. The world premiere of *Janáček's Šárka* recorded with the Prague Philharmonic Choir and the Czech Philharmonic Orchestra conducted by Sir Charles Mackerras was nominated for a Grammy Award.

In 2017, Eva Urbanová was nominated by the Senate of the Czech Republic for the Medal of Merit for outstanding works in arts and received this award in the year in which she celebrated 30 years of her opera career.

HERBERT WERNER

PRVNÍ NĚMECKÝ SPOLUŘEDITEL ČESKO-NĚMECKÉHO FONDU BUDOUCNOSTI,
BÝVALÝ DLOUHOLETÝ POSLANEC SPOLKOVÉHO SNĚMU (CDU).
/ FIRST GERMAN CO-CHAIRMAN OF THE CZECH-GERMAN FUND FOR THE
FUTURE, FORMER LONG-SERVING BUNDESTAG DEPUTY (CDU)

NĚMECKJO
/ GERMANY

Herbert Werner se narodil 20. března 1941 v Teplicích do česko-německé rodiny. Po odsunu ze severních Čech se rodina Wernerů usídlila ve Vřtembersku. Herbert Werner vyrostl v Ulmu, studoval historii a angličtinu na univerzitě v Tübingen a na University of North Wales a pracoval jako učitel na gymnáziích v Langenau a v Ulmu. Coby politik Křesťanskodemokratické unie CDU byl zvolen poslancem Spolkového sněmu a vystřídal v roce 1972 Ludwiga Erharda. Poslancem Spolkového sněmu byl až do roku 1994/95. Angažoval se v oblasti bezpečnosti a zahraniční politiky, rozvojové politiky a vnitroněmeckých vztahů, civilní obrany a zvládání katastrof a rodinné politiky – byl mj. oficiálním „dětským komisařem“ Spolkového sněmu. Vzhledem k tomu, že byl výrazným zastáncem znovusjednocení, zasazoval se od roku 1990 o uznání hranic současného Německa a o rozsáhlou politickou spolupráci a usmíření s východními sousedy Německa, především tehdejšími Československem.

Herbert Werner byl členem Ústředního výboru německých katolíků, několik let byl mluvčím pracovní skupiny katolických vyhnaneckých organizací a členem Sudetoněmecké rady. Od roku 1991 do roku 1998 zastával funkci spolkového předsedy katolické Ackermannovy obce, z této pozice se aktivně podílel na rozvoji česko-německého dialogu. S jeho jménem je úzce spjato založení Jihlavského sympozia, každoročního tradičního česko-německého dialogu, které bylo poprvé organizováno v roce 1992 společně se Společností Bernarda Bolzana a dodnes je pod názvem Brněnské sympozium oceňovaným přeshraničním diskurzem.

Herbert Werner byl prvním německým spoluředitelům Česko-německého fondu budoucnosti, do roku 2007 žil v Praze. Získal si velký respekt českých partnerů nejen v počátcích Fondu budoucnosti, který vznikl po fázi bouřlivých historicko-politických diskusí v návaznosti na Česko-německou deklaraci v roce 1998, kdy bylo pro další vývoj klíčové, že se tohoto úkolu ujal sudetský Němec. Svým jasným postojem a zároveň smyslem pro humor a srdečností vytvářel atmosféru vzájemného porozumění pro rozdílné pohledy Čechů a Němců. V pozici spoluředitele se Herbert Werner významnou měrou podílel na organizaci výplat odškodnění pro české oběti nuceného nasazení, mezi nimiž našel mnoho přátel.

V roce 2003 Herbert Werner obdržel od prezidenta Václava Havla Medaili za zásluhy druhého stupně za proces česko-německého smíření a v roce 2007 byl u příležitosti odchodu z Fondu budoucnosti spolkovým prezidentem vyznamenán Velkým křížem za zásluhy.

Herbert Werner was born into a Czech-German family in Teplice on 20 March 1941. Following the expulsion of Germans from northern Bohemia, the Werner family settled in Württemberg. Herbert Werner grew up in Ulm, studied History and English at the University of Tübingen and at the University of Wales, and worked as a grammar school teacher in Langenau and in Ulm. In 1972, he was elected to the German Bundestag as a Christian-Democratic Union (CDU) deputy succeeding Ludwig Erhard. He then remained a deputy until 1994/1995. He was actively involved in security and foreign relations, development and domestic policy, civil protection, disaster control, and family policy; and, among other things, served as the official Children's Commissioner of the German Bundestag. As a firm believer in the reunification of Germany, he advocated since 1990 for the recognition of Germany's current borders and called for a large-scale political cooperation and reconciliation with Germany's eastern neighbours, especially the former Czechoslovakia.

Herbert Werner was a member of the Central Committee of German Catholics; for several years, he served as a spokesperson for the Association of Catholic Expellees' Organisations and as a member of the Sudeten German Council. He held the office of Federal Chairman of the Ackermann Congregation in 1991–1998, which enabled him to take an active part in building the Czech-German dialogue. He is closely associated with the founding of the Jihlava Symposium, a traditional annual forum which provides for a dialogue between the Czechs and Germans. Organised for the first time in 1992 jointly with the Bernard Bolzano Foundation, this event continues to serve as a valued forum for cross-border discourse today known as the Brno Symposium.

A Prague resident until 2007, Herbert Werner is also noted for being the first German co-chair of the Czech-German Fund for the Future – an institution established after a phase of stormy historical and political discussions following the Czech-German Declaration in 1998. At the beginning of the Fund's existence, when it was essential for the Fund's further development to be co-chaired by a Sudeten German, Herbert Werner earned great respect from the Czech partners through his straightforward attitude, sense of humour, and friendliness, which helped him create an environment of mutual understanding for the different perspectives of Czechs and Germans. As a co-chair, he played a significant role in managing compensation payments to the Czech victims of forced labour, many of whom became his friends.

In 2003, he was awarded the Medal of Merit (Second Class) by Václav Havel for his contribution to the Czech-German reconciliation. In 2007, on the occasion of his retirement from the Czech-German Fund for the Future, he was awarded the Grand Cross of the Order of Merit of the Federal Republic of Germany by the German Federal President.

SLOVÁCKÝ KRÚŽEK A SKALIČANÉ

FOLKLÓRNÍ SESKUPENÍ, ZALOŽENÉ V ROCE 1922
/ FOLKLORE ASSOCIATION ESTABLISHED IN 1922

SLOVENSKO
/ SLOVAKIA

V roce 2022 oslavil Slovácký krúžek a Skaličané 100 let od svého vzniku. Slovácký krúžek v Bratislavě založili roku 1922 mladí absolventi pražských a brněnských vysokých škol, moravští, ale i uherští Slováci, kteří přišli po vzniku první Československé republiky pomáhat při budování Slovenska. Měli již zkušenosti ze spolkového života z doby svých vysokoškolských studií a mnozí měli osobní kontakty se slováckými krúžky z Prahy a Brna. Krúžek se velmi rychle rozšiřoval. V roce 1938 doplnili jeho členové své jméno na Slovácký krúžek a Skaličané v Bratislavě. Členy byly i významné osobnosti: MUDr. Pavel Blaho – lékař, politik, národní buditel, Msgr. ThDr. Ľudovít Okánik – první zvolený bratislavský starosta, poslanec, nitranský župan atd. V čele krúžku stojí „richtár“ – rychtář, od jeho založení až do dnešní doby jich působilo sedm. V roce 2022, při oslavě 100. výročí založení, se stal po dlouholetém rychtáři Ing. Petru Fajkusovi osmým rychtářem dosavadní podrychtář Ing. Vladimír Čulen. Členy Krúžku jsou jak Slováci, tak i Češi a Moravané, žijící na Slovensku. Od počátku až doposud se Krúžek věnuje udržování hudebních tradic, zpěvu lidových písní a tancům, zejména z moravského Slovácka a skalického regionu, ale i dalších částí Čech a Moravy. Představuje rovněž kroje z různých regionů Čech, Moravy a Slovenska.

Po dobu své existence Krúžek nikdy nepůsobil jako oficiální organizace se zakládací listinou, stanovami, evidencí na úředních místech atd. Přes určité nevýhody, zvláště v oblasti získávání finančních prostředků pro činnost Krúžku, měla jeho forma dobrovolného sdružení nesporné výhody v tom, že Krúžek nemohl nikdo nikdy zrušit, zakázat, rozpustit, případně vhodně „usměrňovat“ jeho činnost, neboť de iure neexistoval. To se ukázalo jako nesmírně výhodné v těžkých časech druhé světové války a v období totalitních režimů.

Během své stoleté existence uskutečnil Krúžek desítky vystoupení, zájezdů, setkání s bratrskými krúžky z Brna a Prahy a jiných veřejných akcí, ale těžiště jeho působení bylo vždy v pravidelných měsíčních setkáních při písničkách obou regionů za doprovodu vlastní cimbálové hudby. Krúžek je otevřený všem milovníkům lidové písně z moravského Slovácka a okolí Skalice. Krúžek vystupuje na mnoha kulturních akcích, festivalech, slavnostech, jeho členové zpívají při významných událostech České republiky – 28. říjen, výročí prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garigue Masaryka, návštěvy představitelů České republiky apod. V Bratislavě Krúžek spolupracuje s Klubem občanů České republiky a napomáhá tak udržovat dobré česko – slovenské vztahy.

Krúžek se pravidelně účastní Festivalu zahraničních Čechů v Praze, kde předává své zkušenosti ostatním českým souborům ze zahraničí. Přípravuje pro ně vlastní zpěvníky, učí je nové písně, krokové variace apod. Za svá vystoupení opakovaně získal první místo.

Founded in Bratislava in 1922, *Slovácký krúžek a Skaličané* is a folklore association with over 100 years of history. Its founders were young graduates of Prague and Brno universities – Moravian and Hungarian Slovaks – who came to the newly established First Czechoslovak Republic to help build Slovakia. They had previous experience of living in compatriot communities during their studies at university and many of them had maintained personal contacts with the Moravian-Slovakian compatriot associations based in Prague and Brno. The association grew quickly and welcomed to its membership many renowned personalities, including Pavel Blaho (physician, politician, and national awakener) and Ľudovít Okánik (first elected mayor of Bratislava, MP, and Nitra County governor). The association itself is headed by a master (*richtár*) and its members include Slovaks as well as Czechs and Moravians living in Slovakia. In 2022, during the celebration of the 100th anniversary of the association's founding, the post of a master was assumed by the former deputy master, Vladimír Čulen, who took over from previous long-lasting master Petr Fajkus to become the eighth master of the association in its history. Since its founding, the association has been dedicated to promoting and preserving traditional music, including folk songs and dances from Moravian Slovakia, Skalica region and other parts of Bohemia and Moravia. It also showcases traditional costumes from various regions of Bohemia, Moravia, and Slovakia.

Throughout its existence, the association has never had a status of incorporated organisation governed by a constitution and registered with an official registrar. Despite certain limits, especially as regards the association's funding, the form of a voluntary association has undeniable benefits – the association as such cannot be abolished, banned, or dissolved and its activities may not be appropriately “directed” by third parties as the association does not exist de jure. This proved to be extremely advantageous during the challenging times of World War II and during the totalitarian regimes.

During the hundred years of its existence, the association has performed, toured, paid visits to fraternal associations based in Brno and in Prague, and appeared at other public events on many occasions – yet its core activity has always been focused on regular monthly gatherings with songs coming from both regions, accompanied by the cimbalom. The association is open to all lovers of folk songs from Moravian Slovakia and from the Skalice region; it performs at cultural events, festivals, and rallies and its members are invited to sing songs at major events of the Czech Republic, including Czech Independence Day, anniversary of the birth of the first President of Czechoslovakia, Tomáš Garigue Masaryk, and visits of Czech official representatives to Slovakia. In Bratislava, the association cooperates with the Czech Citizens' Club and helps maintain good Czech-Slovak relations.

The association is a regular attendee at the Compatriotic Festival held in Prague where it shares its experience with other Czech ensembles from abroad – distributes own songbooks, teaches new songs and step variations, and engages in other activities. Its performances have repeatedly won the association numerous first prizes and awards.

TOKIJSKÁ UNIVERZITA MEZINÁRODNÍCH STUDIÍ

TOKYO UNIVERSITY OF FOREIGN STUDIES

JAPONSKO
/ JAPAN

Tokijská univerzita mezinárodních studií (Tokyo University of Foreign Studies, TUFS) je jednou z nejvýznamnějších vysokých škol v Japonsku se zaměřením na mezinárodní a jazyková studia. Mezi její absolventy se řadí mnoho významných spisovatelů, diplomatů, politiků, novinářů či vědeckých pracovníků. Zároveň je jedinou univerzitou v zemi, na které lze studovat češtinu, českou kulturu a historii jako hlavní studijní obor. Katedra bohemistiky, která je nyní spolu s polonistikou a germanistikou součástí Ústavu středoevropských studií, byla založena roku 1991 významným lingvistou profesorem Eiichi Činem a vedením univerzity je po celou dobu významně podporována. Zakladateli univerzitního oboru Eiiči Činovi udělil prezident Václav Havel v roce 2000 medaili Za zásluhy.

Česká republika si velmi cení existence samostatné bohemistiky na Tokijské univerzitě mezinárodních studií a možnost studia češtiny jako hlavního oboru považuje za důležitou součást česko-japonských vztahů. Velvyslanectví České republiky v Tokiu dlouhodobě spolupracuje s TUFS na mnoha akcích podporujících bohemistiku, mimo jiné na každoroční Soutěži v českém jazyce, kterou pořádá ve svých prostorách a která letos oslavila jubilejní 30. ročník, nebo na oficiálním vítání studentů prvního ročníku.

Tokijská univerzita mezinárodních studií bývá rovněž významnou součástí programu českých vládních delegací. Jednou za rok spolupořádá od roku 2017 s Českým centrem Tokio, Ústavem jazykové a odborné přípravy UK a Velvyslanectvím ČR v Tokiu certifikované zkoušky z češtiny. Důležitou součástí aktivit tokijské bohemistiky je časopis Raz, dva, tři – časopis japonských studentů češtiny, který vychází dvakrát ročně od roku 2019. Každý rok se také koncem listopadu koná univerzitní studentský festival Gaigosai, v jehož rámci studenti druhého ročníku nastudují divadelní hru v češtině a studenti prvního ročníku vaří česká jídla. TUFS aktivně participuje na bilaterální akademické i studentské výměně s Univerzitou Karlovou, Masarykovou univerzitou a Univerzitou Palackého.

Absolventky a absolventi bohemistiky nacházejí uplatnění v privátním sektoru, kulturní sféře i akademické oblasti. Jsou mezi nimi i významní překladatelé. Patří k nim literární historik Keniči Abe, který přeložil díla Bohumila Hrabala, Karla Čapka, Michala Ajvaze, Anny Cimy či Václava Havla. Vedoucí katedry bohemistiky v tuto chvíli zastává významná slavistka a lingvistka, odbornice na staroslověňštinu Kumiko Kanazaši, která publikovala řadu odborných prací a také nejpoužívanější japonskou učebnici češtiny. Na katedře dále působí významný historik Taku Šinohara, který se věnuje především středoevropským dějinám 19. a 20. století. Společně s Keničim Abem obdržel Taku Šinohara v roce 2015 cenu The Best Translation Award za překlad knihy Patrika Ouředníka *Europeana*. Dále na katedře působí vědečtí pracovníci z Univerzity Karlovy. Prvním zahraničním vyučujícím byl lingvista Jiří Homoláč, druhou pak bohemistka Markéta Bruna Gebhartová. Jako externí lektorka zde již dlouhou dobu působí japanoložka Daniela Ryugo, držitelka Ceny Gratias agit za rok 2021.

Tokyo University of Foreign Studies (TUFS) is one of the top universities for foreign and language studies in Japan. Its alumni include many notable writers, diplomats, politicians, journalists, and academics. It is also the only university in the country offering a degree in Czech language, culture, and history. The Department of Czech Studies, which is now part of the School of Central European Studies along with Polish and German Studies, was founded in 1991 by eminent linguist Professor Eiichi Chino and has been significantly supported ever since by the university administration. In 2000, President Václav Havel awarded Eiichi Chino the Medal of Merit.

The Czech Republic highly values the existence of separate Czech studies at TUFS and considers the possibility of studying Czech as a major field of study to be an important part of Czech-Japanese relations. The Embassy of the Czech Republic in Tokyo has long been cooperating with TUFS on many events promoting Czech studies. These include, for instance, the welcome ceremony for first-year students or the annual Czech language competition which has been running for 30 years and is hosted at the Czech Embassy.

Tokyo University of Foreign Studies also plays an important part in the programme of Czech government delegations. Together with the Czech Centre Tokyo, the Institute for Language and Preparatory Studies of Charles University, and the Embassy of the Czech Republic in Tokyo, TUFS has been co-organising annual certified Czech language exams since 2017 and its Department of Czech Studies has been issuing bi-annual magazine *One-Two-Three* published by Japanese students of Czech since 2019. Every year, TUFL also organises *Gaigosai* – a student festival held at the end of November during which second-year students stage a play in Czech and first-year students cook Czech food. TUFS actively participates in bilateral academic and student exchange programmes established with Charles University, Masaryk University, and Palacký University.

Graduates of the Czech Studies programme find career opportunities in the private sector, cultural industry, and academic institutions – many of them as prominent translators, such as literary historian Kenichi Abe who has translated the works of Bohumil Hrabal, Karel Čapek, Michal Ajvaz, Anna Cima, and Václav Havel. The Department of Czech Studies is currently headed by Kumiko Kanazashi – an eminent Slavacist, linguist, Old Church Slavonic expert, and author of numerous scholarly works and the most widely used Japanese textbook of Czech language. The department is home to internal and external staff and to scholars from Charles University, including: Jiří Homoláč – a linguist and first visiting lecturer scholar from Charles University; Markéta Bruna Gebhartová – a Czech studies scholar and second visiting lecturer scholar from Charles University; Taku Shinohara – an internal lecturer, distinguished historian focusing on the history of Central Europe in the 19th and 20th centuries and a winner of the Best Translation Award 2015 (awarded ex aequo to Taku Shinohara and Kenichi Abe for the translation of Patrik Ouředník's *Europeana*); and Daniela Ryugo – a long-serving external lecturer, Japanologist and Gratias Agit Award 2021 laureate.

Cena Gratias agit 2024
Vydalo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky
Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1
www.mzv.cz

Tisk: Polypress, s. r. o.,
Truhlářská 486/15, 360 17 Karlovy Vary
Vydání první, 2024

ISBN 978-80-7441-104-5